

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 177 (XXI) — Nr. 712

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Joi, 22 octombrie 2009

SUMAR

	<u>Pagina</u>		<u>Pagina</u>
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE			
Decizia nr. 1.076 din 8 septembrie 2009 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 5 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 214/1999 privind acordarea calității de luptător în rezistența anticomunistă persoanelor condamnate pentru infracțiuni săvârșite din motive politice, persoanelor împotriva cărora au fost dispuse, din motive politice, măsuri administrative abuzive, precum și persoanelor care au participat la acțiuni de împotrivire cu arme și de răsturnare prin forță a regimului comunist instaurat în România	2-3	Decizia nr. 1.147 din 15 septembrie 2009 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 52 alin. (1) și art. 54 alin. (1) din Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară	9-10
Decizia nr. 1.124 din 10 septembrie 2009 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 16 alin. 1 lit. b) și alin. 2 din Decretul nr. 167/1958 privitor la prescripția extinctivă	4-5	Decizia nr. 1.175 din 17 septembrie 2009 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 257 alin. (3) din Legea nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății	10-11
Decizia nr. 1.125 din 10 septembrie 2009 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 29 alin. (6) teza a doua din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale.....	5-6	Decizia nr. 1.177 din 17 septembrie 2009 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor secțiunii a 3-a a cap. III din Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție	12-13
Decizia nr. 1.136 din 15 septembrie 2009 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 13 din Legea fondului funciar nr. 18/1991	6-7	Decizia nr. 1.190 din 17 septembrie 2009 privind excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 2 și 3 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 1/2009 privind unele măsuri în domeniul salarizării personalului din sectorul bugetar.....	13-15
Decizia nr. 1.146 din 15 septembrie 2009 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 7 și art. 16 din Decretul nr. 167/1958 privitor la prescripția extinctivă, precum și ale art. 1073 din Codul civil	8-9	Decizia nr. 1.196 din 24 septembrie 2009 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 2 alin. (3) din Legea nr. 508/2004 privind înființarea, organizarea și funcționarea în cadrul Ministerului Public a Direcției de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism	15-16

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.076

din 8 septembrie 2009

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 5 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 214/1999 privind acordarea calității de luptător în rezistența anticomunistă persoanelor condamnate pentru infracțiuni săvârșite din motive politice, persoanelor împotriva cărora au fost dispuse, din motive politice, măsuri administrative abuzive, precum și persoanelor care au participat la acțiuni de împotrivire cu arme și de răsturnare prin forță a regimului comunist instaurat în România

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Antonia Constantin	— procuror
Valentina Bărbățeanu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 5 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 214/1999 privind acordarea calității de luptător în rezistența anticomunistă persoanelor condamnate pentru infracțiuni săvârșite din motive politice, persoanelor împotriva cărora au fost dispuse, din motive politice, măsuri administrative abuzive, precum și persoanelor care au participat la acțiuni de împotrivire cu arme și de răsturnare prin forță a regimului comunist instaurat în România, excepție ridicată de Vladimir V. Vavilin în Dosarul nr. 14.512/3/2006 al Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public. Acesta pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, apreciind că restrângerea sferei persoanelor care, după decesul persoanei condamnate sau supuse unei măsuri administrative abuzive, pot solicita acordarea, pentru aceasta, a calității de luptător în rezistența anticomunistă nu este neconstituțională.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 17 septembrie 2008, pronunțată în Dosarul nr. 14.512/3/2006, **Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 5 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 214/1999 privind acordarea calității de luptător în rezistența anticomunistă persoanelor condamnate pentru infracțiuni săvârșite din motive politice, persoanelor împotriva cărora au fost dispuse, din motive politice, măsuri administrative abuzive, precum și persoanelor care au participat la acțiuni de împotrivire cu arme și de**

răsturnare prin forță a regimului comunist instaurat în România. Excepția de neconstituționalitate a fost ridicată de Vladimir V. Vavilin într-o cauză de contencios administrativ având ca obiect anularea unei decizii a Comisiei pentru acordarea calității de luptător în rezistența anticomunistă.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia arată că Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 214/1999 „trebuia să aibă ca efect scoaterea la lumină a abuzurilor și crimelor regimului comunist, iar acolo unde mai este posibil să se facă și reparația morală sau materială a victimelor regimului”. Or, prevederile art. 5 din ordonanță „limitează în mod abuziv subiecții care pot solicita aceste reparații”. Susține că, de vreme ce dosarele securității se publică pe internet, și „crimele și abuzurile tănuite între copertile lor trebuie să fie publice”.

Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal consideră că excepția de neconstituționalitate este întemeiată, întrucât dispozițiile criticate restrâng în mod nejustificat sfera subiecților care, după decesul persoanei condamnate sau supuse unor măsuri abuzive, pot solicita pentru aceasta acordarea onorantei calității de luptător în rezistența anticomunistă. În acest sens, precizează că, după decesul persoanei, acordarea acestei calități are un caracter de reparație morală, astfel că nu există nicio rațiune pentru a nu recunoaște posibilitatea de a formula această cerere, pentru persoana decedată, tuturor celor care justifică un interes, mai ales dacă au avut o relație deosebită, de natură morală, cu persona decedată. Conchide că art. 5 alin. (1) din ordonanță încalcă prevederile art. 16 alin. (1) din Constituție dacă nu se recunoaște acest drept și altor persoane care au avut o puternică legătură afectivă, chiar dacă nu au avut calitatea de soț sau rudă până la gradul al patrulea inclusiv. Apreciază că textul de lege criticat nu aduce atingere art. 31 din Legea fundamentală.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului apreciază că dispozițiile de lege criticate sunt constituționale, întrucât nu instituie discriminări pe considerente arbitrare. Consideră că textul de lege criticat nu contravine principiului constituțional al egalității în drepturi, ci reprezintă o problemă de opțiune a legiuitorului cu privire la

categoriile de persoane care pot formula cererea. Precizează că, potrivit art. 2 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, Curtea Constituțională nu poate modifica sau completa prevederile legale supuse controlului, astfel că nu poate impune legiuitorului introducerea în textul legii a unei alte dispoziții decât cele existente în cuprinsul acesteia.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie, potrivit încheierii de sesizare, prevederile art. 5 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 214/1999 privind acordarea calității de luptător în rezistența anticomunistă persoanelor condamnate pentru infracțiuni săvârșite din motive politice, persoanelor împotriva cărora au fost dispuse, din motive politice, măsuri administrative abuzive, precum și persoanelor care au participat la acțiuni de împotrivire cu arme și de răsturnare prin forță a regimului comunist instaurat în România, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 650 din 30 decembrie 1999, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 568/2001, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 688 din 30 octombrie 2001. Din motivarea scrisă a excepției, precum și din cuprinsul încheierii de sesizare rezultă însă că este vizat numai alin. (1) al art. 5, care are următorul conținut:

— Art. 5: „(1) Cererea poate fi introdusă de persoana condamnată sau supusă unei măsuri administrative abuzive ori,

după decesul acesteia, de soțul sau rudele până la gradul al patrulea inclusiv, până cel târziu la data de 31 decembrie 2003.”

În opinia autorului excepției sunt încălcate prevederile din Legea fundamentală cuprinse la art. 21 — „Accesul liber la justiție”, art. 31 — „Dreptul la informație” și art. 53 — „Restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți”.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că în cuprinsul textului de lege criticat sunt enumerate în mod limitativ categoriile de persoane care, după decesul persoanei condamnate pentru infracțiuni săvârșite din motive politice sau supuse din motive politice unor măsuri administrative abuzive în perioada 6 martie 1945 — 14 decembrie 1989, au dreptul de a solicita constatarea calității acesteia de luptător în rezistența anticomunistă. Procedând astfel, legiuitorul a acționat în limitele competențelor sale constituționale, reglementarea aspectelor legate de recunoașterea meritelor și sacrificiilor persoanelor care au înfruntat regimul comunist fiind opțiunea sa exclusivă, atâta vreme cât nu nesocotește dispozițiile constituționale. Or, prevederile de lege ce formează obiect al excepției nu sunt de natură să încalce dreptul de acces liber la justiție, dovadă în acest sens fiind însăși promovarea acțiunii de față.

Totodată, Curtea constată că dispozițiile art. 5 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 214/1999 nu contravin nici principiului egalității cetățenilor în fața legii și a autorităților publice, nefiind altceva decât o expresie a prevederilor art. 15 alin. (1) din Constituție, potrivit cărora cetățenii beneficiază de drepturile și de libertățile consacrate prin Constituție și prin alte legi și au obligațiile prevăzute de acestea. De altfel, Curtea observă că autorul excepției tinde la o completare a textului de lege criticat în sensul introducerii, alături de persoanele deja menționate, și a altor categorii, care, ca urmare a relațiilor afective deosebite, justifică un interes în acest sens. Or, art. 2 alin. (3) din Legea nr. 47/1992 stabilește că instanța de contencios constituțional nu poate modifica sau completa prevederile de lege ce sunt supuse controlului său.

În ceea ce privește critica prin raportare la dispozițiile art. 31 și 53 din Constituție, Curtea constată că acestea nu au incidență în cauză.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 5 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 214/1999 privind acordarea calității de luptător în rezistența anticomunistă persoanelor condamnate pentru infracțiuni săvârșite din motive politice, persoanelor împotriva cărora au fost dispuse, din motive politice, măsuri administrative abuzive, precum și persoanelor care au participat la acțiuni de împotrivire cu arme și de răsturnare prin forță a regimului comunist instaurat în România, excepție ridicată de Vladimir V. Vavilin în Dosarul nr. 14.512/3/2006 al Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 8 septembrie 2009.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Valentina Bărbățeanu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.124

din 10 septembrie 2009

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 16 alin. 1 lit. b) și alin. 2 din Decretul nr. 167/1958 privitor la prescripția extinctivă

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocar	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Antonia Constantin	— procuror
Mihaela Senia Costinescu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 16 alin. 1 lit. b) și alin. 2 din Decretul nr. 167/1958 privitor la prescripția extinctivă, excepție ridicată de Societatea Comercială „Somet Ro Grup” — S.R.L. din Timișoara în Dosarul nr. 698/30/2008 al Curții de Apel Timișoara — Secția comercială.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 26 martie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 698/30/2008, **Curtea de Apel Timișoara — Secția comercială a sesizat Curtea Constituțională pentru soluționarea excepției de neconstituționalitate a art. 16 alin. 1 lit. b) și alin. 2 din Decretul nr. 167/1958 privitor la prescripția extinctivă**, excepție ridicată de Societatea Comercială „Somet Ro Grup” — S.R.L. din Timișoara.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul apreciază că dispozițiile art. 16 alin. 2 din Decretul nr. 167/1958 sunt neconstituționale, întrucât aduc atingere prevederilor art. 21 și 24 din Constituție. Condiționarea întreruperii cursului prescripției dreptului material la acțiune al titularului dreptului subiectiv de admiterea cererii de chemare în judecată prin hotărâre judecătorească definitivă sau irevocabilă apare ca fiind excesivă în cazul creditorului care, de-a lungul timpului, a încercat valorificarea dreptului său sub diverse alte forme permise de lege, precum somații, notificări sau alte demersuri care nu au dus la niciun rezultat. Astfel, este de neconceput, în lumina prevederilor constituționale, ca persoana care a dovedit bună-credință și clemență față de debitorul său să ajungă în imposibilitatea de a-și valorifica dreptul pe calea unei acțiuni judecătorești.

Curtea de Apel Timișoara — Secția comercială apreciază că excepția este neîntemeiată, instituția prescripției extinctive având o dublă valență: de sancționare a stării de pasivitate a creditorului și de asigurare a stabilității raporturilor juridice. Împrejurarea că o cerere ce tinde la realizarea unei creanțe este respinsă și astfel își pierde efectul întreruptiv al prescripției extinctive nu poate conduce la concluzia că sunt încălcate drepturile constituționale ale creditorului de acces liber la justiție și dreptul la apărare, întrucât creditorul nu a fost niciodată împiedicat să promoveze acțiune în justiție și să administreze toate probele pe care le consideră necesare.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, textele de lege criticate fiind în deplină concordanță cu prevederile constituționale invocate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 16 alin. 1 lit. b) și alin. 2 din Decretul nr. 167/1958 privitor la prescripția extinctivă, publicat în Buletinul Oficial, nr. 19 din 21 aprilie 1958, texte de lege care au următorul conținut: „*Prescripția se întrerupe: [...]*

b) prin introducerea unei cereri de chemare în judecată ori de arbitrare, chiar dacă cererea a fost introdusă la o instanță judecătorească, ori la un organ de arbitraj, necompetent.

Prescripția nu este întreruptă, dacă s-a pronunțat încetarea procesului, dacă cererea de chemare în judecată sau executare a fost respinsă, anulată sau dacă s-a perimat, ori dacă cel care a făcut-o a renunțat la ea.”

În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, prevederile legale criticate contravin dispozițiilor constituționale cuprinse în art. 21 și 24.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că instanța constituțională s-a pronunțat în numeroase cauze asupra constituționalității textului de lege criticat, acesta fiind raportat la aceleași prevederi din Constituție ca și cele invocate în cauza de față. Astfel, prin Decizia nr. 747 din 26 octombrie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.009 din 19 decembrie 2006, Curtea a statuat că „întreruperea prescripției extinctive, ce are ca efect înlăturarea prescripției scurse înainte de apariția unei cauze interruptive și începerea cursului unui nou termen de prescripție, operează, potrivit art. 16 alin. 1 din Decretul nr. 167/1958, în cele trei cazuri limitativ prevăzute: recunoașterea dreptului a cărui acțiune se prescrie, introducerea unei cereri de chemare în judecată ori de arbitrare, respectiv efectuarea unui act începător de executare. Textul de lege criticat, art. 16 alin. 2 din decret, reglementează condițiile pe care trebuie să le respecte ultimele două cauze de întrerupere a prescripției dreptului la acțiune pentru a-și produce efectul: instanța să nu fi pronunțat încetarea procesului, cererea de chemare în judecată sau de executare să nu fi fost respinsă,

anulată sau perimată, iar autorul acesteia să nu fi renunțat la ea.

În acest context, soluția excepției de la efectul întreruptiv al prescripției a cazului în care cererea de chemare în judecată sau executare a fost respinsă, anulată, s-a perimat ori a intervenit renunțarea la acțiune este firească, dat fiind faptul că, în această situație, se prezumă în continuare că starea de fapt

este conformă cu starea de drept, atâta vreme cât cel în folosul căruia curge prescripția nu recunoaște dreptul subiectiv prescriptibil”.

Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine schimbarea acestei jurisprudențe, atât considerentele, cât și soluțiile deciziei menționate își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 16 alin. 1 lit. b) și alin. 2 din Decretul nr. 167/1958 privitor la prescripția extinctivă, excepție ridicată de Societatea Comercială „Somet Ro Grup” — S.R.L. din Timișoara în Dosarul nr. 698/30/2008 al Curții de Apel Timișoara — Secția comercială.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 10 septembrie 2009.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Mihaela Senia Costinescu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.125

din 10 septembrie 2009

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 29 alin. (6) teza a doua din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Antonia Constantin	— procuror
Mihaela Senia Costinescu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 29 alin. (6) teza a doua din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, excepție ridicată de Șerban Simedrea în Dosarul nr. 4.489/2/2007 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 25 februarie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 4.489/2/2007, **Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională pentru soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 29 alin. (6) teza a**

doua din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, excepție ridicată de Șerban Simedrea.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul susține că dispoziția legală criticată încalcă prevederile constituționale ale art. 16, 21, 50 și 124, termenul de 48 de ore pentru declararea recursului împotriva încheierii prin care instanța respinge cererea de sesizare a Curții Constituționale fiind insuficient pentru exercitarea căii de atac. Astfel, în cazul persoanelor cu handicap, care nu își pot exercita drepturile în justiție decât prin corespondență, intervalul de 48 de ore de la pronunțarea încheierii nu permite redactarea recursului și trimiterea lui la instanța competentă să-l judece.

Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal nu își exprimă opinia asupra excepției de neconstituționalitate, mărginindu-se doar la analiza admisibilitatea acesteia.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, textele de lege criticate fiind în deplină concordanță cu prevederile constituționale invocate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 29 alin. (6) teza a doua din Legea nr. 47/1992, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 643 din 16 iulie 2004, texte de lege care au următorul conținut: „*Dacă excepția este inadmisibilă, fiind contrară prevederilor alin. (1), (2) sau (3), instanța respinge printr-o încheiere motivată cererea de sesizare a Curții Constituționale. Încheierea poate fi atacată numai cu recurs la instanța imediat superioară, în termen de 48 de ore de la pronunțare. Recursul se judecă în termen de 3 zile.*”

În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, prevederile legale criticate contravin dispozițiilor constituționale cuprinse în art. 16, 21, 50 și 124.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că asupra constituționalității prevederilor legale criticate s-a pronunțat prin numeroase decizii, dintre care menționăm Decizia nr. 607 din 15 noiembrie 2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 70 din 25 ianuarie 2006, și Decizia nr. 494 din 8 iunie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 536 din 21 iunie 2006.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 29 alin. (6) teza a doua din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, excepție ridicată de Șerban Simedrea în Dosarul nr. 4.489/2/2007 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 10 septembrie 2009.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Mihaela Senia Costinescu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.136

din 15 septembrie 2009

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 13
din Legea fondului funciar nr. 18/1991**

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocar	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Simona Ricu	— procuror
Maria Bratu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 13 din Legea fondului funciar nr. 18/1991, excepție ridicată de Gheorghe Vâlcu în Dosarul nr. 4.086/94/2008 al Tribunalului București — Secția a III-a civilă.

La apelul nominal se prezintă personal partea Floarea Vâlcu, lipsind autorul excepției și celelalte părți, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza se află în stare de judecată.

Partea prezentă solicită respingerea excepției de neconstituționalitate.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, arătând că aspectele criticate vizează aplicarea legii.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 22 ianuarie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 4.086/94/2008, **Tribunalul București — Secția a III-a civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 13 din Legea fondului funciar nr. 18/1991**, excepție ridicată de Gheorghe Vâlcu.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține, în esență, că textele de lege criticate sunt neconstituționale, întrucât moștenitorii care au renunțat la moștenire înainte de adoptarea Legii nr. 18/1991 nu mai pot fi repuși în drepturi după adoptarea acestei legi.

Tribunalul București — Secția a III-a civilă consideră că excepția este neîntemeiată.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului consideră că prevederile legale criticate sunt constituționale. Invocă jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile părții prezente, concluziile procurorului, prevederile de lege criticate, raportate la dispozițiile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției îl constituie prevederile art. 13 din Legea fondului funciar nr. 18/1991, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1 din 5 ianuarie 1998, cu modificările și completările ulterioare, care prevăd următoarele:

„(1) *Calitatea de moștenitor se stabilește pe baza certificatului de moștenitor sau a hotărârii judecătorești definitive ori, în lipsa acestora, prin orice probe din care rezultă acceptarea moștenirii.*

(2) *Moștenitorii care nu-și pot dovedi această calitate, întrucât terenurile nu s-au găsit în circuitul civil, sunt socotiți*

Pentru motivele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 13 din Legea fondului funciar nr. 18/1991, excepție ridicată de Gheorghe Vâlcu în Dosarul nr. 4.086/94/2008 al Tribunalului București — Secția a III-a civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 15 septembrie 2009.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

repuși de drept în termenul de acceptare cu privire la cota ce li se cuvine din terenurile ce au aparținut autorului lor. Ei sunt considerați că au acceptat moștenirea prin cererea pe care o fac comisiei.

(3) *Titlul de proprietate se emite cu privire la suprafața de teren determinată pe numele tuturor moștenitorilor, urmând ca ei să procedeze potrivit dreptului comun.*”

Textele constituționale invocate ca fiind încălcate sunt cele ale art. 1 alin. (4) referitor la principiul separației puterilor în stat, ale art. 16 alin. (1) și (2) referitor la egalitatea în drepturi, ale art. 21 alin. (3) privind dreptul la un proces echitabil și la soluționarea cauzelor într-un termen rezonabil și ale art. 44 alin. (2) privind garantarea și ocrotirea proprietății private. Este invocată și încălcarea art. 6 și 14 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, precum și a art. 1 din Primul Protocol adițional la Convenție.

Examinând excepția, Curtea constată că asupra aspectelor criticate în cauza de față s-a pronunțat prin Decizia nr. 1.221 din 20 decembrie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 125 din 18 februarie 2008.

În această decizie, Curtea a reținut că prevederile Legii nr. 18/1991 au ca scop reconstituirea dreptului de proprietate sau constituirea acestuia în favoarea foștilor cooperatori, a moștenitorilor acestora și a altor persoane care, la data intrării în vigoare a legii, nu aveau calitatea de proprietari asupra terenurilor ce constituie fondul funciar al României. Așadar, având în vedere obiectul de reglementare al legii — fondul funciar al României — și scopul declarat al acesteia — reconstituirea dreptului de proprietate asupra terenurilor preluate de cooperativele agricole de producție sau de către stat, către foștii proprietari sau moștenitorii acestora, reglementarea condițiilor în care operează aceasta, inclusiv sub aspectul persoanelor îndreptățite, constituie opțiunea legiuitorului, în acord cu politica economică a statului și cu finalitatea reparatorie a legii.

De aceea, dreptul moștenitorilor la reconstituirea dreptului de proprietate este în concordanță cu caracterul reparativ al legii, respectându-se astfel dreptul de proprietate din patrimoniul succesoral ce urmează a fi dobândit de moștenitori. În acest sens, cererea depusă la comisia locală de fond funciar reprezintă, potrivit legii, o repunere de drept în termenul de acceptare a moștenirii, termen ce a fost prelungit prin art. III din titlul VI al Legii nr. 247/2005 privind reforma în domeniile proprietății și justiției, precum și unele măsuri adiacente.

Curtea a mai reținut, făcând referire la jurisprudența sa, că problema garantării și ocrotirii proprietății nu poate fi invocată decât după reconstituirea sau constituirea dreptului de proprietate în persoana fostului titular.

Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine schimbarea acestei jurisprudențe, atât considerentele, cât și soluția deciziei menționate își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

Magistrat-asistent,
Maria Bratu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.146

din 15 septembrie 2009

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 7 și art. 16 din Decretul nr. 167/1958 privitor la prescripția extinctivă, precum și ale art. 1073 din Codul civil

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroi	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Simona Ricu	— procuror
Marieta Safta	— magistrat-asistent-șef

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 7 și art. 16 din Decretul nr. 167/1958 privitor la prescripția extinctivă, precum și ale art. 1073 din Codul civil, având următorul cuprins:

— Art. 7 din Decretul nr. 167/1958: „(1) *Prescripția începe să curgă de la data când se naște dreptul de acțiune sau dreptul de a cere executarea silită.*

(2) *În obligațiile care urmează să se execute la cererea creditorului precum și în acelea al căror termen de executare nu este stabilit, prescripția începe să curgă de la data nașterii raportului de drept.*

(3) *Dacă dreptul este sub condiție suspensivă sau cu termen suspensiv, prescripția începe să curgă de la data când s-a împlinit condiția sau a expirat termenul.”;*

— Art. 16 din Decretul nr. 167/1958: „*Prescripția se întrerupe:*

a) *prin recunoașterea dreptului a cărui acțiune se prescrie, făcută de cel în folosul căruia curge prescripția;*

b) *prin introducerea unei cereri de chemare în judecată ori de arbitraj, chiar dacă cererea a fost introdusă la o instanță judecătorească, ori la un organ de arbitraj, necompetent;*

c) *printr-un act începător de executare.*

Prescripția nu este întreruptă, dacă s-a pronunțat încetarea procesului, dacă cererea de chemare în judecată sau executare a fost respinsă, anulată sau dacă s-a perimat, ori dacă cel care a făcut-o a renunțat la ea.”;

— Art. 1073 din Codul civil: „*Creditorul are dreptul de a dobândi îndeplinirea exactă a obligației, și în caz contrar are dreptul la dezdăunare.*”

Autorul excepției de neconstituționalitate susține că prin dispozițiile legale criticate sunt încălcate prevederile constituționale ale art. 16 — *Egalitatea în drepturi*, art. 21 — *Accesul liber la justiție*, art. 44 — *Dreptul de proprietate privată*, art. 53 — *Restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți*, art. 129 — *Folosirea căilor de atac* și ale art. 148 — *Integrarea în Uniunea Europeană*.

Examinând excepția de neconstituționalitate astfel cum a fost formulată, Curtea constată că, deși autorul acesteia invocă încălcarea unor texte din Legea fundamentală, criticile sale au un caracter general, constituind expuneri teoretice cu privire la imperativele dreptului la un proces echitabil, dar fără a preciza în ce fel sunt încălcate acestea prin dispozițiile legale ce fac obiectul excepției. Or, Curtea nu se poate substitui autorului excepției pentru a complini cerința prevăzută, imperativ, de dispozițiile art. 10 alin. (2) din Legea nr. 47/1992, potrivit cărora sesizările adresate Curții trebuie motivate.

În ceea ce privește criticile referitoare la modul de aplicare a legii de către instanțele de judecată, care, potrivit susținerilor autorului excepției, manifestă tendința de a analiza acțiunile „numai în raport de dispozițiile art. 137 din Codul de procedură

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 7 și art. 16 din Decretul nr. 167/1958 privitor la prescripția extinctivă, precum și ale art. 1073 din Codul civil, excepție ridicată de Societatea Comercială „Alcom” — S.A. din Galați în Dosarul nr. 5.211/121/2007 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția comercială.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza se află în stare de judecată.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, invocând jurisprudența Curții Constituționale în materie.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 18 februarie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 5.211/121/2007, **Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția comercială a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 7 și art. 16 din Decretul nr. 167/1958 privitor la prescripția extinctivă, precum și ale art. 1073 din Codul civil**, excepție ridicată de Societatea Comercială „Alcom” — S.A. din Galați.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține, în esență, că textele criticate încalcă dreptul la un proces echitabil și la un recurs efectiv. În acest sens se arată că pentru soluționarea cauzelor este necesară administrarea de dovezi care trebuie analizate cu stăruință de instanțele de judecată, precum și faptul că accesul efectiv la o instanță de judecată presupune dreptul de a avea un proces echitabil în care părțile au poziții egale în ceea ce privește administrarea probelor aflate la dosarul cauzei, asigurându-se astfel principiul contradictorialității.

Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția comercială apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Avocatul Poporului consideră că normele criticate sunt constituționale, invocând și jurisprudența Curții Constituționale în materie.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

civilă, fără a uni excepțiile cu fondul”, deși pentru soluționarea acestora este necesară „administrarea de dovezi care trebuie să fie analizate cu stăruință de instanțele de judecată”, acestea

nu intră în competența Curții Constituționale, care, potrivit art. 2 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, se pronunță numai asupra constituționalității actelor cu care a fost sesizată.

Pentru motivele mai sus arătate, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 alin. (1) și (6) din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca fiind inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 7 și art. 16 din Decretul nr. 167/1958 privitor la prescripția extinctivă, precum și ale art. 1073 din Codul civil, excepție ridicată de Societatea Comercială „Alcom” — S.A. din Galați în Dosarul nr. 5.211/121/2007 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția comercială.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 15 septembrie 2009.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent-șef,
Marieta Safta

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.147

din 15 septembrie 2009

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 52 alin. (1) și art. 54 alin. (1) din Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocar	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Simona Ricu	— procuror
Maria Bratu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 52 alin. (1) și art. 54 alin. (1) din Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară, excepție ridicată de Vasile-Crinel Nistor în Dosarul nr. 8.349/320/2008 al Judecătoriei Târgu Mureș.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza se află în stare de judecată.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, invocând jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 2 martie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 8.349/320/2008, **Judecătoria Târgu Mureș a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 52 alin. (1) și art. 54 alin. (1) din Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară**, excepție ridicată de Vasile-Crinel Nistor.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține, în esență, că textele de lege criticate sunt neconstituționale, deoarece instituie compunerea unor complete de judecată în primă instanță cu un singur judecător, iar pe de altă parte, aceste complete nu sunt stabilite în mod aleatoriu, ci de către colegiul de conducere al instanței.

Judecătoria Târgu Mureș consideră că excepția este neîntemeiată.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului consideră că prevederile legale criticate sunt constituționale.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, prevederile de lege criticate, raportate la dispozițiile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 52 alin. (1) și art. 54 alin. (1) din Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară, republicată în

Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 827 din 13 septembrie 2005, prevederi care au următorul conținut:

— Art. 52 alin. (1): „*Colegiile de conducere stabilesc compunerea completelor de judecată la începutul anului, urmărind asigurarea continuității completului. Schimbarea membrilor completelor se face în mod excepțional, pe baza criteriilor obiective stabilite de Regulamentul de ordine interioară a instanțelor judecătorești.*”;

— Art. 54 alin. (1): „*Cauzele date, potrivit legii, în competența de primă instanță a judecătoriei, tribunalului și curții de apel se judecă în complet format dintr-un judecător, cu excepția cauzelor privind conflictele de muncă și de asigurări sociale.*”

Dispozițiile constituționale invocate în susținerea excepției sunt cele ale art. 124 privind înfăptuirea justiției, art. 125 referitor la statutul judecătorilor și art. 126 privind instanțele judecătorești.

Examinând excepția, Curtea reține că prevederile de lege criticate în cauza de față au mai făcut obiectul controlului de constituționalitate pentru critici similare.

Astfel, prin Decizia nr. 741 din 13 septembrie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 705 din

Pentru motivele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 52 alin. (1) și art. 54 alin. (1) din Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară, excepție ridicată de Vasile-Crinel Nistor în Dosarul nr. 8.349/320/2008 al Judecătoriei Târgu Mureș.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 15 septembrie 2009.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Maria Bratu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.175

din 17 septembrie 2009

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 257 alin. (3) din Legea nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Simona Ricu	— procuror
Claudia-Margareta Krupenschi	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 257 alin. (3) din Legea nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății, excepție ridicată de Dan Ioan în Dosarul nr. 5.699/97/2008 al Tribunalului Hunedoara — Secția comercială și contencios administrativ și fiscal.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

18 octombrie 2007, Curtea a reținut că, potrivit dispozițiilor constituționale, stabilirea competenței și a procedurii de judecată este atributul exclusiv al legiuitorului și că judecătorii sunt independenți și se supun numai legii. În aplicarea acestor prevederi constituționale, legiuitorul stabilește componența completului de judecată și conduita pe care trebuie să o aibă acesta la soluționarea cauzelor ce îi sunt repartizate. Atât Constituția, cât și Legea privind organizarea judecătorească stabilesc, sub aspectul imparțialității, dreptul și obligația judecătorilor de a se supune numai legii, activitatea de judecată desfășurându-se, potrivit legii, strict în limitele cadrului legal. În ipoteza în care există dubii cu privire la imparțialitatea judecătorului în primă instanță, există mijloace de apărare prevăzute de lege care asigură suficiente garanții pentru o judecată echitabilă și imparțială.

Întrucât nu au intervenit elemente noi care să justifice reconsiderarea jurisprudenței Curții, atât considerentele, cât și soluția deciziei menționate sunt valabile și în cauza de față.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate. Arată în acest sens că dispozițiile art. 257 alin. (3) din Legea nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății nu încalcă accesul liber la justiție, dreptul la ocrotirea sănătății și nici principiul așezării juste a sarcinilor fiscale, acestea stabilind modalitatea de calcul al contribuției lunare bănești a asiguraților la fondul de asigurări de sănătate, fără a avea legătură cu normele constituționale invocate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 17 februarie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 5.699/97/2008, **Tribunalul Hunedoara — Secția comercială și contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor „art. 257 alin. (3) din Legea nr. 95/2006 privind**

reforma în domeniul sănătății, raportat la dispozițiile art. 34 alin. (1) și (3) și art. 56 alin. (2) din Constituția României”.

Excepția a fost ridicată de Dan Ioan într-o cauză având ca obiect soluționarea unei acțiuni în anulare a unui act administrativ.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține că prevederile art. 257 alin. (3) din Legea nr. 95/2006 încalcă dispozițiile art. 34 alin. (1) și (3) și ale art. 56 alin. (2) din Constituție, deoarece obligă persoana care realizează venituri atât din contract de muncă, cât și ca persoană fizică autorizată să plătească lunar contribuția la fondul de asigurări sociale de sănătate și pentru veniturile realizate în această ultimă calitate, ceea ce echivalează cu o dublă taxare. Atât timp cât aceeași persoană plătește contribuția respectivă în calitate de salariat, textul legal criticat este neconstituțional, având în vedere că „ea nu va primi de la statul român îngrijiri medicale duble”. Totodată, norma juridică atacată cuprinde o serie de neconcordanțe și contradicții, care înfrâng principiile clarității și previzibilității legii, contrar principiului accesului liber la justiție, consacrat de art. 21 din Constituție.

Tribunalul Hunedoara — Secția comercială și contencios administrativ și fiscal apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, deoarece autorul acesteia propune, de fapt, o altă interpretare a textului de lege criticat.

Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate ridicată.

Guvernul, în punctul său de vedere, apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată în raport cu prevederile art. 21 din Constituție, deoarece dispozițiile legale criticate sunt suficiente de clare și precise încât destinatarul lor să își poată adapta comportamentul la condițiile cerute de lege și să înțeleagă consecințele nerespectării ei. În raport cu art. 34 alin. (1) și (3) și art. 56 alin. (2) din Constituție, Guvernul consideră că excepția este inadmisibilă, astfel cum, prin Decizia nr. 469/2006, Curtea Constituțională a respins o excepție similară.

Avocatul Poporului, în punctul său de vedere, apreciază că dispozițiile art. 257 alin. (3) din Legea nr. 95/2006, modificată și completată, sunt constituționale, indicând în acest sens considerentele reținute de Curtea Constituțională prin Decizia nr. 539/2006.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 257 alin. (3) din Legea nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății, excepție ridicată de Dan Ioan în Dosarul nr. 5.699/97/2008 al Tribunalului Hunedoara — Secția comercială și contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 17 septembrie 2009.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 257 alin. (3) din Legea nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 372 din 28 aprilie 2006, astfel cum au fost modificate prin art. 1 pct. 54 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 93/2008 pentru modificarea și completarea Legii nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 484 din 30 iunie 2008. Textul de lege criticat are următoarea redactare: „(3) *În cazul persoanelor care realizează în același timp venituri de natura celor prevăzute la alin. (2) lit. a)—e), alin. (2) și la art. 213 alin. (2) lit. h), contribuția se calculează asupra tuturor acestor venituri.*”

Autorul excepției de neconstituționalitate invocă prevederile constituționale ale art. 21 — *Accesul liber la justiție*, art. 34 alin. (1) și (3) referitoare la dreptul la ocrotirea sănătății și ale art. 56 alin. (2) conform cărora „*Sistemul legal de impuneri trebuie să asigure așezarea justă a sarcinilor fiscale.*”

Analizând excepția de neconstituționalitate, Curtea Constituțională constată că aceasta urmează să fie respinsă ca neîntemeiată, deoarece critici de neconstituționalitate asemănătoare celor formulate în prezenta cauză au mai fost analizate de Curtea Constituțională, prin prisma aceluiași text fundamental invocată și în prezenta cauză. Cu privire la modalitatea de calcul al contribuției lunare la fondul de asigurări sociale de sănătate, considerată ca fiind injustă prin raportare la veniturile obținute, Curtea a reținut, prin Decizia nr. 539 din 27 iunie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 661 din 1 august 2006, că „este firesc ca valoarea contribuției să difere de la persoană la persoană, în funcție de cuantumul veniturilor realizate. Această diferență este rezonabilă și justificată de situația obiectiv deosebită în care se află persoanele care realizează venituri mai mari față de cele ale căror venituri sunt mai reduse, precum și de principiul solidarității și subsidiarității în colectarea și utilizarea fondurilor, aplicabil în materia asigurărilor sociale de sănătate”. De asemenea, Curtea a reținut, cu același prilej, că „principiul constituțional al așezării juste a sarcinilor fiscale pentru suportarea cheltuielilor publice impune diferențierea contribuției persoanelor care realizează venituri mai mari. De altfel, cota de contribuție, exprimată procentual, este unică, neavând caracter progresiv, astfel că diferența valorică a contribuției este determinată de nivelul diferit al venitului”.

Având în vedere că, față de natura criticilor de neconstituționalitate examinate prin decizia menționată, nu au intervenit elemente noi care să determine reconsiderarea soluției de respingere a excepției de neconstituționalitate, pronunțată în baza argumentelor mai sus arătate, Curtea constată că aceeași soluție se impune și în cauza de față.

Magistrat-asistent,
Claudia-Margareta Krupenschi

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.177

din 17 septembrie 2009

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor secțiunii a 3-a a cap. III din Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocar	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Iuliana Nedelcu	— procuror
Oana Cristina Puică	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 10 lit. a) și a celorlalte prevederi cuprinse în secțiunea a 3-a a cap. III din Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție, excepție ridicată de Gavril Burlui în Dosarul nr. 15.692/99/2006 al Curții de Apel Iași — Secția penală.

La apelul nominal se prezintă, pentru autorul excepției și pentru părțile Ionel Grădinaru și Valeriu Gavrilovici, apărătorul ales Laurențiu Trifan, cu împuternicire avocațială la dosar. Lipsesc celelalte părți, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul apărătorului ales, care solicită admiterea excepției de neconstituționalitate, pentru motivele susținute în fața Curții de Apel Iași — Secția penală.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca fiind inadmisibilă.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 20 ianuarie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 15.692/99/2006, **Curtea de Apel Iași — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 10 lit. a) și a celorlalte prevederi cuprinse în secțiunea a 3-a a cap. III din Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție.** Excepția a fost ridicată de Gavril Burlui cu ocazia soluționării recursului formulat împotriva unei decizii penale pronunțate de Tribunalul Iași, având ca obiect infracțiuni de corupție.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține, în esență, că prevederile de lege criticate încalcă dispozițiile constituționale privind raportul dintre dreptul internațional și dreptul intern, cu trimitere la prevederile Convenției civile asupra corupției, adoptată la Strasbourg la 4 noiembrie 1999 și ratificată de Parlamentul României prin Legea nr. 147/2002. Astfel, consideră că, potrivit dispozițiilor art. 2 referitoare la definirea corupției din convenția menționată, „faptele de corupție nu pot fi decât acelea în care «comisionul ilicit» ori «avantajul necuvenit» sunt adresate exclusiv patrimoniului funcționarului care comite sau este vizat de actul de corupție, și anume doar în modalitățile enumerate limitativ de Convenție”. Or, în cazul art. 10 lit. a) din Legea nr. 78/2000, aria destinației banilor, bunurilor sau a altor foloase necuvenite este mai largă, incluzând și patrimoniul altuia, prin expresia „dacă sunt săvârșite în scopul obținerii pentru sine sau pentru altul de

bani [...]”. Totodată, arată că, prin prevederile din cuprinsul secțiunii a 3-a a cap. III din Legea nr. 78/2000, referitoare la infracțiuni asimilate infracțiunilor de corupție, legiuitorul a extins aria noțiunii de corupție, incluzând o serie de varietăți ale infracțiunilor de gestiune frauduloasă, abuz ori neglijență în serviciu sau chiar furt (de informații), pentru a le putea incrimina, astfel, cu pedepse majorate. Existența unor incriminări paralele în Codul penal și în Legea nr. 78/2000, pentru fapte care sunt, în esență, aceleași, nu face decât să lase loc atât la confuzii, cât, mai ales, la abuzuri din partea procurorilor, fiind la latitudinea acestora căror texte de lege să le facă aplicarea într-un caz sau în altul.

Curtea de Apel Iași — Secția penală apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului consideră că dispozițiile de lege criticate sunt constituționale.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile secțiunii a 3-a („*Infracțiuni asimilate infracțiunilor de corupție*”) a cap. III („*Infracțiuni*”) din Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 219 din 18 mai 2000.

Dispozițiile art. 10 lit. a) din cadrul secțiunii a 3-a a cap. III din Legea nr. 78/2000, modificate prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 124/2005 privind modificarea și completarea Legii nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 842 din 19 septembrie 2005, sunt criticate distinct de autorul excepției și au următorul cuprins: „*Sunt pedepsite cu închisoare de la 5 la 15 ani și interzicerea unor drepturi următoarele fapte, dacă sunt săvârșite în scopul obținerii pentru sine sau pentru altul de bani, bunuri sau alte foloase necuvenite:*

a) *stabilirea, cu intenție, a unei valori diminuate, față de valoarea comercială reală, a bunurilor aparținând operatorilor economici la care statul sau o autoritate a administrației publice locale este acționar, comisă în cadrul acțiunii de privatizare ori de executare silită, de reorganizare sau lichidare judiciară ori cu ocazia unei operațiuni comerciale, ori a bunurilor aparținând*

autorității publice sau instituțiilor publice, în cadrul unei acțiuni de vânzare a acestora sau de executare silită, săvârșită de cei care au atribuții de conducere, de administrare, de gestionare, de executare silită, de reorganizare ori lichidare judiciară.”

În susținerea neconstituționalității acestor prevederi de lege, autorul excepției invocă încălcarea dispozițiilor constituționale ale art. 11 alin. (2) privind raportul dintre dreptul internațional și dreptul intern cu trimitere la prevederile Convenției civile asupra corupției, adoptată la Strasbourg la 4 noiembrie 1999 și ratificată de Parlamentul României prin Legea nr. 147/2002.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că prevederile Convenției civile asupra corupției, care

vizează contribuția dreptului civil la lupta împotriva corupției, mai ales prin facilitarea unei despăgubiri echitabile a persoanelor care au suferit o pagubă, nu sunt aplicabile în cauza de față.

Autorul excepției critică, în realitate, modul de aplicare a dispozițiilor de lege atacate. Eventualele abuzuri ale organelor de urmărire penală, la care face referire în motivarea excepției și care constituie cauza nemulțumirii autorului excepției, nu pot constitui, însă, motive de neconstituționalitate a prevederilor de lege criticate și, prin urmare, nu pot fi cenzurate de instanța de contencios constituțional, fiind de competența instanței de judecată învestite cu soluționarea litigiului, respectiv a celor ierarhic superioare în cadrul căilor de atac prevăzute de lege.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor secțiunii a 3-a a cap. III din Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție, excepție ridicată de Gavril Burlui în Dosarul nr. 15.692/99/2006 al Curții de Apel Iași — Secția penală.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 17 septembrie 2009.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Oana Cristina Puică

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.190

din 17 septembrie 2009

privind excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 2 și 3 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 1/2009 privind unele măsuri în domeniul salarizării personalului din sectorul bugetar

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocar	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Simona Ricu	— procuror
Claudia Miu	— prim-magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 2 și 3 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 1/2009 privind unele măsuri în domeniul salarizării personalului din sectorul bugetar, excepție ridicată de Alianța sindicală „Gheorghe Asachi” din Iași în Dosarul nr. 9.634/99/2008 al Tribunalului Iași — Secția civilă, litigii de muncă.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere ca devenită inadmisibilă a excepției de neconstituționalitate, deoarece, printr-o decizie anterioară, Curtea Constituțională a constatat neconstituționalitatea dispozițiilor vizate de aceasta.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 8 aprilie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 9.634/99/2008, **Tribunalul Iași — Secția civilă, litigii de muncă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 1/2009 privind unele măsuri în domeniul salarizării personalului din sectorul bugetar**, excepție ridicată de Alianța sindicală „Gheorghe Asachi” din Iași într-o cauză având ca obiect pretenții bănești.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se apreciază că, prin adoptarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 1/2009, această autoritate executivă a refuzat să aplice o lege adoptată de Parlament, încălcând prevederile constituționale ale art. 1 alin. (4) și (5), precum și ale art. 61 alin. (1). Se susține că Guvernul a adoptat ordonanța de urgență cu încălcarea exigențelor stabilite de art. 115 alin. (4) și (6) din Constituție, întrucât nu a arătat situația extraordinară care a stat la baza emiterii acesteia și nici nu a motivat corespunzător urgența reglementării; ordonanța de urgență afectează drepturile constituționale ale personalului didactic, și anume dreptul la un nivel de trai decent și protecția socială a muncii, prevăzute de art. 41 alin. (2) și (5) și art. 47 din Legea fundamentală. De asemenea, se consideră că au fost încălcate și prevederile art. 102 alin. (1) și (2), precum și cele ale art. 141

din Constituție, întrucât Guvernul a adoptat ordonanța de urgență fără să fi consultat Consiliul Economic și Social; nu au fost consultate nici „fedațiile sindicale semnatare ale contractului colectiv de muncă”; sunt încălcate și prevederile art. 20 alin. (1) și ale art. 111 alin. (1) din Constituție.

Tribunalul Iași — Secția civilă, litigii de muncă și-a exprimat opinia potrivit căreia excepția de neconstituționalitate este fondată.

Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

În punctul său de vedere Guvernul consideră că este lipsită de obiect critica de neconstituționalitate extrinsecă a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 1/2009, deoarece viciile de neconstituționalitate au fost acoperite prin adoptarea de către Parlament a Legii nr. 145/2009 de aprobare a ordonanței. Față de acestea consideră că nu mai are relevanță examinarea criticilor de neconstituționalitate extrinsecă sub aspectul încălcării prevederilor art. 1 alin. (4) și (5), ale art. 61 alin. (1), ale art. 102 alin. (1), precum și ale art. 111 alin. (1) din Constituție. În ceea ce privește critica referitoare la încălcarea dispozițiilor art. 41 alin. (2) din Legea fundamentală, Guvernul precizează că textele criticate sunt în concordanță cu aceste dispoziții, deoarece asigură salarii al căror quantum este peste salariul de bază minim brut pe țară, precum și cu reglementările cuprinse în Decretul nr. 83/1975. Dispozițiile criticate sunt în concordanță și cu prevederile art. 47 din Constituție, pentru că obligația statului de a asigura dreptul la un nivel de trai decent este condiționată de existența resurselor financiare, corelată cu politica în domeniul evoluției prețurilor și a inflației. Critica referitoare la încălcarea dispozițiilor art. 141 din Legea fundamentală nu vizează veritabile probleme de neconstituționalitate, ci modul de aplicare a unor dispoziții legale procedurale.

Avocatul Poporului apreciază că excepția de neconstituționalitate este inadmisibilă.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și dispozițiile Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Tribunalul Iași — Secția civilă, litigii de muncă, prin Încheierea din 8 aprilie 2009, a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 1/2009 privind unele măsuri în domeniul salarizării personalului din sectorul bugetar, însă atât din cuprinsul încheierii, cât și din cererea formulată în motivarea excepției rezultă că excepția vizează doar dispozițiile art. 2 și 3 din ordonanța de urgență. Așadar, obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 2 și 3 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 1/2009 privind unele măsuri în domeniul salarizării personalului din sectorul bugetar, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 60 din 30 ianuarie 2009, care au următorul cuprins:

— Art. 2: „La articolul 11 alineatul (1), literele a) și b) din Ordonanța Guvernului nr. 15/2008 privind creșterile salariale ce se vor acorda în anul 2008 și în anul 2009 personalului din

învățământ, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 82 din 30 ianuarie 2008, aprobată cu modificări prin Legea nr. 221/2008, cu modificările și completările ulterioare, se modifică și vor avea următorul cuprins:

«a) pentru perioada 1 ianuarie — 31 martie 2009, coeficienții de multiplicare și valorile coeficientului de multiplicare 1,000 sunt prevăzuți pentru toate funcțiile didactice și didactice auxiliare în anexele nr. 1.1a, 1.2a, 2a și 3a;

b) pentru perioada 1 aprilie — 31 august 2009 se va acorda o treime din creșterea salariilor de bază obținute prin aplicarea coeficienților de multiplicare și a valorilor coeficientului de multiplicare 1,000 prevăzuți pentru toate funcțiile didactice și didactice auxiliare în anexele nr. 1.1b, 1.2b, 2b și 3b;».”;

— Art. 3: „Valorile coeficientului de multiplicare 1,000 prevăzute în anexele nr. 1.1a, 1.2a, 2a, 3a, 1.1b, 1.2b, 2b și 3b la Ordonanța Guvernului nr. 15/2008, aprobată cu modificări prin Legea nr. 221/2008, cu modificările și completările ulterioare, se aplică corespunzător perioadelor stabilite la art. 2 din prezenta ordonanță de urgență.”

Autorii excepției susțin că dispozițiile criticate încalcă prevederile constituționale ale art. 1 alin. (4) privind *principiul separației și echilibrului puterilor în stat*, ale art. 1 alin. (5) privind *obligativitatea respectării Constituției, a supremației sale și a legilor*, ale art. 20 alin. (1) referitoare la *tratatele internaționale privind drepturile omului*, ale art. 41 alin. (2) și (5) privind *dreptul salariaților la măsuri de protecție socială*, ale art. 47 alin. (1) privind *nivelul de trai*, ale art. 61 alin. (1) privind *rolul Parlamentului*, ale art. 102 alin. (1) privind *rolul și structura Guvernului*, ale art. 111 alin. (1) privind *informarea Parlamentului*, ale art. 115 alin. (4) și (6) privind *condițiile de adoptare a ordonanțelor de urgență*, ale art. 141 privind *Consiliul Economic și Social*.

Dispozițiile art. 2 și 3 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 1/2009 au mai format obiectul controlului de neconstituționalitate. Astfel, prin Decizia Curții Constituționale nr. 989 din 30 iunie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 531 din 31 iulie 2009, s-a constatat că aceste dispoziții sunt neconstituționale, întrucât ele continuă linia trasată de dispozițiile art. 1 pct. 2 și 3 ale Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 151/2008, ce fuseseră declarate neconstituționale prin Decizia nr. 842 din 2 iunie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 464 din 6 iulie 2009. Tot prin considerentele Deciziei nr. 989 din 30 iunie 2009, Curtea a statuat că „cele reținute prin considerentele referitoare la neconstituționalitatea dispozițiilor art. 1 pct. 2 și 3 ale Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 151/2008 sunt aplicabile *mutatis mutandis* și cu privire la situația creată prin adoptarea art. 2 și 3 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 1/2009”. În esență, Curtea a constatat că adoptarea ordonanțelor de urgență numai în scopul contracarării unei măsuri de politică legislativă în domeniul salarizării personalului din învățământ adoptate de Parlament încalcă art. 1 alin. (4), art. 61 alin. (1) și art. 115 alin. (4). De asemenea, s-a reținut că „o asemenea măsură este contrară dispozițiilor art. 115 alin. (6) din Constituție coroborate cu cele ale art. 41 și art. 47 alin. (1) din Legea fundamentală”.

Potrivit dispozițiilor art. 29 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, „nu pot face obiectul excepției prevederile constatate ca fiind neconstituționale printr-o decizie anterioară a Curții Constituționale”, operând o cauză de inadmisibilitate prevăzută expres de alin. (6) al aceluiași articol. Având în vedere că printr-o decizie pronunțată la o dată ulterioară datei sesizării formulate în prezenta cauză Curtea a constatat neconstituționalitatea dispozițiilor criticate, urmează ca excepția să fie respinsă ca devenită inadmisibilă.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca devenită inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 2 și 3 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 1/2009 privind unele măsuri în domeniul salarizării personalului din sectorul bugetar, excepție ridicată de Alianța sindicală „Gheorghe Asachi” din Iași în Dosarul nr. 9.634/99/2008 al Tribunalului Iași — Secția civilă, litigii de muncă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 17 septembrie 2009.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Prim-magistrat-asistent,
Claudia Miu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.196

din 24 septembrie 2009

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 2 alin. (3) din Legea nr. 508/2004 privind înființarea, organizarea și funcționarea în cadrul Ministerului Public a Direcției de Investigare a Infraacțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Iuliana Nedelcu	— procuror
Afrodita Laura Tutunaru	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 2 alin. (3) din Legea nr. 508/2004 privind înființarea, organizarea și funcționarea în cadrul Ministerului Public a Direcției de Investigare a Infraacțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism, excepție ridicată de Gheorghe Hrihorisan, Vasile Lemac, Vasile Sandu Onișa, Vasile Uglea și Erzsebet Lorinczi în Dosarul nr. 3.118/100/2007 al Tribunalului Maramureș — Secția penală.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza se află în stare de judecată.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, sens în care face trimitere la jurisprudența existentă în materie.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 24 februarie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 3.118/100/2007, **Tribunalul Maramureș — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 2 alin. (3) din Legea nr. 508/2004 privind înființarea, organizarea și funcționarea în cadrul Ministerului Public a Direcției de Investigare a Infraacțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism**, excepție ridicată de Gheorghe Hrihorisan, Vasile Lemac, Vasile Sandu Onișa, Vasile Uglea și Erzsebet Lorinczi în dosarul de mai sus.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorii acesteia susțin că prevederile legale menționate încalcă dispozițiile constituționale ale art. 16 alin. (1) și (2), art. 124 alin. (2), art. 129, art. 131 alin. (1) și (2) și ale art. 132 alin. (1), deoarece Direcția de Investigare a Infraacțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism nu este un parchet legal pe lângă instanțele judecătorești, fiind o structură specializată de urmărire, și ca atare nu poate participa la ședințele de judecată în reprezentarea intereselor generale ale societății, în numele Ministerului Public, și nu poate exercita căi de atac. Activitatea judiciară și exercitarea căilor de atac pot și trebuie să fie făcute numai de procurorii din cadrul secției judiciare, prin procurorul-șef, sub semnătura acestuia sau a prim-procurorului parchetului corespunzător instanței care judecă.

Tribunalul Maramureș — Secția penală opinează că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 2 alin. (3) din Legea nr. 508/2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.089 din 23 noiembrie 2004, introdus prin art. I pct. 4 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 131/2006 pentru modificarea și completarea Legii nr. 508/2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.046 din 29 decembrie 2006, care au următorul conținut: „(3) *Procurorii parchetelor de pe lângă instanțele competente participă la judecarea oricărei cereri adresate instanțelor de judecată în cauzele de competența direcției, precum și la judecarea în fond și în căile de atac, în cauzele în care Direcția de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism a sesizat instanțele de judecată, punând concluzii și exercitând căile legale de atac, cu excepția cazurilor în care procurorii Direcției de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism încunoștințează parchetul de pe lângă instanța competentă și instanța că vor participa în mod direct.*”

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că dispozițiile legale criticate au mai fost supuse controlului instanței de contencios constituțional prin raportare la critici similare. Astfel, cu prilejul pronunțării Deciziei nr. 230 din 19 februarie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 216 din 3 aprilie 2009, a statuat că este neîntemeiată critica referitoare la încălcarea principiului egalității în drepturi, deoarece „acesta vizează egalitatea în drepturi în fața legii a cetățenilor, și nu a procurorilor ca reprezentanți ai Ministerului Public, calitate în care nu pot fi purtători de drepturi subiective proprii. Împrejurarea că la ședința de judecată participă un procuror din cadrul parchetului corespunzător

instanței competente ori un procuror din cadrul direcției nu este de natură să afecteze în vreun fel egalitatea justițiabililor în fața legii, deoarece, indiferent de structura căreia îi aparține, reprezentantul Ministerului Public are același rol constituțional în activitatea judiciară, de reprezentant al intereselor generale ale societății și de apărător al ordinii de drept, precum și al drepturilor și libertăților cetățenilor.

De asemenea, este neîntemeiată și critica privind încălcarea prevederilor constituționale ale art. 131 și 132, prin faptul că direcția a fost concepută ca o structură cu personalitate juridică, specializată în combaterea infracțiunilor de criminalitate organizată și terorism din cadrul Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție. Astfel, potrivit art. 131 alin. (2) din Legea fundamentală, «Ministerul Public își exercită atribuțiile prin procurorii constituiți în parchete, în condițiile legii», condiții care au stat și la fundamentarea organizării și funcționării Direcției de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism. Faptul că în art. 2 alin. (3) din lege s-a prevăzut o astfel de competență nu justifică susținerea că textul de lege este neconstituțional. Dimpotrivă, având în vedere și prevederile art. 132 alin. (1) din Constituție, potrivit cărora procurorii își desfășoară activitatea pe baza principiilor legalității, imparțialității și controlului ierarhic, se poate constata că dispoziția legală criticată nu constituie altceva decât o reflectare a principiilor constituționale menționate”.

Deoarece până în prezent nu au intervenit elemente noi de natură să determine schimbarea acestei jurisprudențe, argumentele deciziei mai sus menționate își păstrează valabilitatea și în cauza de față.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 2 alin. (3) din Legea nr. 508/2004 privind înființarea, organizarea și funcționarea în cadrul Ministerului Public a Direcției de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism, excepție ridicată de Gheorghe Hrihorisan, Vasile Lemac, Vasile Sandu Onișa, Vasile Uglea și Erzsebet Lorinczi în Dosarul nr. 3.118/100/2007 al Tribunalului Maramureș — Secția penală.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 24 septembrie 2009.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Afrodita Laura Tutunaru

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.411.58.33 și 021.410.47.30, fax 021.410.77.36 și 021.410.47.23
Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

5 948368 434349